

Dosar nr. 2ra-1559/18

Prima instanță: Judecătoria Bălți (jud. Adrian Cerbu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud: A. Toderaș, A. Albu, A. Gheorghieș)

Î N C H E I E R E

15 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul:
judecătorii:

Tatiana Vieru
Victor Burduh
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Eduard Plăcintă,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu
Răspundere Limitată „Incaso” împotriva lui Eduard Plăcintă cu privire la încasarea
datoriei,

împotriva deciziei din 26 septembrie 2017 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă:

La 5 septembrie 2016, Societatea cu Răspundere Limitată „Incaso” a depus cerere
de chemare în judecată împotriva lui Eduard Plăcintă cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin decizia nr. 11/57 din 28 noiembrie 2013 a
Consiliului municipal Bălți s-a aprobat tariful pentru serviciile de salubritate prestate
pe teritoriul mun. Bălți, pentru populație reieșind din calculul lunar pentru o persoană
ce locuiește în fondul locativ amenajat, în mărime de 15,75 de lei lunar și sectorul
privat 26,50 de lei lunar.

A indicat că, în baza contului personal Societatea cu Răspundere Limitată „Terra
Salubritate”, în calitate de operator investită de Primăria mun. Bălți în baza contractului
de concesiune, a prestat în mod continuu, cantitativ și calitativ serviciile publice de
evacuare a deșeurilor la adresa xxxxx, care îi aparține cu drept de proprietate/folosință
lui Eduard Plăcintă. Pentru neachitarea facturilor de plată pentru serviciile de evacuare
a deșeurilor, pârâtul a acumulat o datorie în mărime de 2 892,40 de lei, iar pentru
neachitarea la data scadentă a sumei, în temeiul art. 585 și 619 Cod civil, pârâtului i-a
fost calculată dobânda de întârziere în sumă de 874,10 lei.

A indicat că, în baza contractului de cesiune nr.32/8857 din 1 octombrie 2014
încheiat între Societatea cu Răspundere Limitată „Terra Salubritate” și Societatea cu
Răspundere Limitată „Incaso”, prima a transmis reclamantei dreptul de creanță față de
debitorul Plăcintă Eduard.

A solicitat Societatea cu Răspundere Limitată „Incaso” admitere acțiunii,
încasarea datoriei în sumă de 3 766,50 de lei, 270 de lei taxa de stat și 1 000 de lei
cheltuielile de asistență juridică.

Prin hotărârea din 6 decembrie 2016 a Judecătorei Bălți, acțiunea a fost admisă parțial; s-a încasat de la Eduard Plăcintă în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Incaso” parțial datoria în sumă de 238,50 de lei pentru perioada ianuarie 2014 – septembrie 2016; parțial dobânda de întârziere în sumă de 70,41 de lei pentru perioada 1 octombrie 2014 – 16 aprilie 2016; 270 de lei taxa de stat și parțial cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 500 de lei; s-a încasat de la Societatea cu Răspundere Limitată „Incaso” în beneficiul lui Eduard Plăcintă cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1 000 de lei.

Prin decizia din 26 septembrie 2017 a Curții de Apel Bălți, s-a admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Incaso”, s-a casat parțial hotărârea din 6 decembrie 2016 a Judecătorei Bălți în partea în care acțiunea s-a respins și s-a pronunțat în această parte o nouă hotărâre prin care s-a încasat de la Eduard Plăcintă în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Incaso” datoria în sumă de 2 653,90 de lei, 803 lei dobânda de întârziere, 500 de lei cheltuielile de asistență juridică și 203 lei taxa de stat. În rest, hotărârea s-a menținut.

La 19 februarie 2018, Eduard Plăcintă a declarat recurs împotriva deciziei din 26 septembrie 2017 a Curții de Apel Bălți.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, până la înaintarea acțiunii în instanța de judecată, nu a fost somat și nu s-a respectat procedura prealabilă, iar plata pentru serviciile de salubritate în mărime de 185 de lei este una considerabilă din considerentul că se calculează pentru 7 persoane, însă, în această locuință locuiește de unul singur.

A menționat că, urmau a fi aplicate prevederile art. 267 alin. (1) Cod civil, deoarece datoria în sumă de 1 222,90 de lei care era la data de 1 ianuarie 2014, urma a fi respinsă ca neîntemeiată și ilegală de către instanța de apel.

Instanța de apel neîntemeiat a încasat cheltuielile de asistență juridică în baza unui act de predare-primire a serviciilor, fără a fi prezentat un bon de plată.

A solicitat Eduard Plăcintă admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Eduard Plăcintă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 9 iulie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Însă, intimata Societatea cu Răspundere Limitată „Incaso” nu a depus referință prin care să-și expună opinia asupra motivelor invocate în recursul declarat de Eduard Plăcintă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs declarată de Eduard Plăcintă, în raport cu materialele cauzei civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din actele cauzei se constată că, decizia din 26 septembrie 2017 a Curții de Apel Bălți a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 24 ianuarie 2018 (f.d.102). Cererea de recurs a fost depusă la data de 19 februarie 2018 (f.d.133). Astfel, recursul declarat de Eduard Plăcintă, este în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate de Eduard Plăcintă în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Eduard Plăcintă, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Eduard Plăcintă, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul:

Tatiana Vieru

Judecătorii:

Victor Burduh

Nicolae Craiu